

Essy-li spěwał,
Přilnje džělal,
Strowja cze
Eswójbnj statok,
A twój šwjatok
Eradny je.

Ša staw spróznj
Napoř móznj
Lubosć ma;
Bóh pak šwěrnj
Přes spać měrnj
Čerštwosć da.

Njěch ty spěwaš,
Eswěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěni pak šwjaty,
Dušy daty,
Wotpoczú ty.

Š njebjěš mana
Njěch czi kmana
Žiwosć je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poda,
Wofšerw cze!

F.

Šerhske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišcežerńi w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu přichedplatu 40 np. dostacž.

18. njedžela po šwj. Trojizny.

Šhlěb, niz šłodžisny!

Łut. 15, 17.

Šak wjele džělaczerjow ma mój nan, kotšiz maja šhlěba došć jěšć, a ja hlodu mru!

To bě kónž šlych pucžow šhubjeneho šyna w zušym kraju: „Wón požadašce šwój brjuch napjelnicž se šłodžisnami, kotrež šwinje žerjechu.“ Š woprědka šwět jemu tajke cžoko potašal njebě. Wabjaze a wobkušowaze kubla, wješela a krašnosće šwěta přšed jeho žadosćiwymaj woczomaj ležachu. Šhlěb jemu njelubješce — teho měješce w domach došć —, ale škote hornj luteho wužiwanja w šwobodnosći a njewotwišnosći wot nanowejo napominanja a roškasowanja. Šly falschnj šawjedniko, šak ty šjebaš! A ty, wbohi mlodženzo, šo kžam wěrejšce! Šizž bě ty šbožowne, bohate džěcžo a herba byl, šy nětk hubjenu wotrocžk najšórczišceje nušy, wjele kšudšy hacž pošledni džělacžer twojeho nana; ani „šłodžisny jemu ničtó njedawasce“. A šak dha běšce šwět přjedy šwoje přšchšlubjenje dopjelni? Š njewuprajnje hubješke šłodžisny běchu byle, kotrež běchu šo jemu přjedy pošlicžowale, hacž běchu te jemu nětk šapowjedžene. Přichetož nětk rešasce po cžěle: Ša hloda mru; tehdy pak, hdyž hubje wišaschtej na motazym kšelichu wrótnego žiwjenja w lošchtach, dyrješce šawutlaza dušcha šdychowacž: Ša hloda mru.

Pšchirunanje wo šhubjenym šynu je šo přšchezo tak wuložilo, šo š nim nješšu jenož njeražene džěcži mēnjene,

kiz šu cžernjowe hałošy wokolo nanoweje a macžernej wutrobny, tež niz jenož wot šemškeho šuda kšostani abo hotowi škóštnizy abo wuczinišeni wotrocžy šwojich žadosćow; ale šendženja a pucže šhubjeneho šyna šu bóle abo mjenje šendženja zušeho cžlowjestwa, kaž kóždeho jenotliwego cžlowjeka. Tu džě žane rošdželenje njeje, ale wšchitzy šu hrěšchnizy. A do hrěchow šwolicž njereka to: šo wuwinyč woli a mozy šwjateho Boha a hicž po šamowušwolennyh pucžach? A hdyž kšchescžijanške žiwjenje wješć tak wjele je kaž pošluchacž na šłowo Wótza, cžinicž woli Wótza, jěšć wot blida Wótza, hladač na woczzi Wótza, wotpoczowacž přšchi wutrobje Wótza, š krotka, přšchewnacž w domje teho, kiz je tón prawy Wóczěz nade wšchitkimi, kotrynuž džěcži rešaju w njebjěšach a na šemi, dha přšchindu tola š wjetšcha tež tajke cžasny, hdyž šmy kaž daloko precž šacžahnyli: šwjajš džěcžazeje lubosće je rošwjasany, hlóš džěcžazeje modlitwy je šo wotmjelšnyš, wješele džěcžazeje wutrobny je škažene, šakoi džěcžazeje džakownosće a pošluchnosće je šabnyty. Šemja š tym, šchtož dawa a žada, je kšchescžijana tehdy jimala, šo wjazy njepyta, šchtož je horjekach. Aš, někotryžkuli šo bóle šhubjenemu šynej runa hacž šebi myšli, a našchich hrěchow dla šmy š přšchirodženja wšchitzy w runym hubještwje š nim.

Derje temu, kiz šo potom dohlada: Ša hloda mru. Ale je dha šdobne a prawe, prajicž, šo ničto tu njeje, kšiba šłodžisny, kiz dušchu njenašceža ani nježiwja? Š jeneho boša wobhladane je to šamo lašodnišcho rečžane, hacž šo poprawom šluscha. „Wrótno žiwjenje“ w žadosćach cžěla je jěd ša dušchu, kaž pišane šteji: „Šchtož na šwoje cžělo

byje, tón budže wot czěła sfaženje žnjecž.“ Na drugej stronje pať so to twjerda rěč sda bycz, sčtò chze ju klyšecž? Njeje semja Knjesowa a polna jeho bohatswa a dobroty? Njekcžje nam něotra rōža pschi našchim puczju, jeno so woczi wotewrimy? Njeje wulki a wažny nadawč, rolu džělacž abo mozy stwōrby do człowiskej klyžby scžahnyč abo potajnstwa natury a ducha wušlědžicž? Njekliwa po džěle wschelafe wofschewjenje w domjazym a towaršchnym wobkhadže s lubymi pschecželemi? Njedyrbjalo nicžo pod klonzom so namafacž, sčtož mohło tu našchu mału duschu wobsožicž a dowupjelnicž? A tale duscha, kotraž je džělena wot swojeho Boha, je tež džělena wot žōrla swojeho sboža a žiwjenja a njemōže nihdže druhdže poŋny mēr, wērne wjekele a wschcho došč mēcž, khiba w sjenocženstwie se swojim Bohom. Sich wjele drje nicžo w tym klyšecž njecha. Woni pytaju a we wěštej myšli tež namafaju druge spokojenje. Ale to je sđacže. Kaž dolho budža człowiske džěczi, kiž se swojim hrěschnym hubjenstwom so bēdža a w styskach wotucženeho swědomuja so sbonile, so najwjetšche sčte je njewodata wina, a teho dla sčorža: „Ja wēm, so we mni, to je w mojim czěle njebydli nicžo dobreho; ja hubjeny człowjek, sčtò chze mje wumōž s czěła smjercže?“ tak dolho budža tež czěle wērni swědkojo teho, so ani najlěpsche, najrjenšche, najwyschšche na semi njesamože hlōdnu a lacžnu duschu psched smjercžu wobarnowacž. Sčtož woprawdže potrebamy, je wumōženje wot hrěchom, smjercže a czertowskeje mozy, so bychmy jako džěczi živi byli we Wōtzownym domje. Sbožni pať so czi, kiž hlōdni a lacžni so po prawdoščzi; pschetož woni budža naščycženi.

Ale s wotkal khlěba bjerjemy w puščzinje, so bychmy živi byli? Schwaleny budž Bōh, so je nam sam s njebjekž dač khlěb, lěpschi hač tamne manna, kotrež so israelsžy wōtzojo w puščzinje jēdli, a wschaf so wumrjeli. Khlěb je nam daty, kiž swētej dawa to žiwjenje“, niz smjercži podczišnjene, ale wēcžne, sbožne žiwjenje. „Ja bym khlěb žiwjenja“, wērny rt našcheho Knjesa a Sbožnika praji; „sčtož ke mui pschindže, tón njebudže hlōdny, a sčtož do mije wēri, temu so nihdy picž njeschže.“

Haj, Jesuž Khrystuž, tón kschizowany, je khlěb, po kotrymž šebi našcha duscha žada. Wōn nima jenož tutōn khlěb, wōn njedawa jenož tutōn khlěb, wōn sam je tón khlěb; pschetož wōn je wujednanje sa našche hrěchi a saplaczenje našcheho dolha, wōn je smjercž našcheje smjercže a žiwjenje našcheho žiwjenja, wōn je našcha prawdoščž, našch mēr, našcha sbožnosčž. To wjekele je krašne, tón khlěb je njebjekži. „Sdnyž ja Tebe mam, dha mam ja došč.“

Kať dobro mōžemy so nětk mēcž, psches Jesom Khrysta wujednani s Bohom! Jenož „wsmi a jēs“, duscha. Wjedžecž, so tu khlěb je, njepomha, kaž s hubjenemu šynej nicžo njeby pomhane bylo, jenož wopomnicž, so maju džělacčerjo w domach khlěba došč. Wōn do so džěšche, postany a džěšche k swojemu naněj. Ach wrōcz so, hrěschniko, tež ty wot swojich puczow. Wsmi a jēs s pokutnej wutrobu. Twoja wēra pať je woboje wōczto, kotrež wohladuje wumōžnika, a rt, kiž jē jeho sa naš do smjercže date czělo, tutōn khlěb s njebjekž, a pije jeho sa naš na kschizu pschelatu krej, tole picže wēcžnosčže.

Wsmi a jēs s wērjazej wutrobu. Sbožny je tón, kiž takle s pokutnej a wērjazej wutrobu khlěb jē w Božim

kralestwje; tón budže tež junu s Khrystužom sa blidom šedžecž w njebjekškim raju.

O Khrystcže, khlěbje žiwjenja,
Daj so mi k žohnowanju;
O krej, ty sa mnje pschelata,
Ach, budž mi k wujednanju.
Ty we mni a ja we tebi,
Hač budžesč k tamnej krašnosčzi
Mje něhdy horje sbudžicž.

(Zionske hl. I. 191, 8.)

Samjen.

Puczowanje po Božim pišnje

abo

tafke myšle nadenđžech, Bože kłowo cžitajo.

Podawa šwērny cžitaj „Pomhaj Bōh-a“.

I. knihi Mōšfajowe, 42. staw.

(Sokracžowanje.)

Teho dla tež njedyrbjachu bratsja pjenješy prjedy namafacž, doniž njebychu doma abo domišnje tola tak blisko byli, so nje-mohli so wjazy do Egyptowskeje wrōczicž. So Šakub tafke snamjo njesrosumi, na tym je jenicžny jeho nastrojena wutroba wina, a so Benjamina bjes mērny jara lubuje; by-li wōn jašnišchej woczi mēl, šlědžicž sa puczemi Božimi, a rošbudženišču wolu, so do teho podacž, dha drje by jemu nekafke czucže šesthadžalo, tak wscho šwišuje.

26. A woni kladžechu šwoje žito na šwoje wōšly a cžehnjechu wotšal.

27. Šako pať bēchu hižo blisko pschi swojej domišnje, roš-wjasa jedny s nich, kotryž bēšche šwōj khlěb na puczju najšhētšišcho pschetriebal, šwōj mēcž, so by swojemu wōšlej pizu dač w hospodže — na mēšnje, hđžč chzychu pod nastajenym stanom nozowacž — wuhlada, šwoje pjenješy, kotrež bēchu s wjercha w jeho mēšche.

28. A poštrojeny, na pjenješy so dohladajzy, džěšche k swojim bratram: Moje pjenješy so mi šažo wrōczene, hlej, tu so w mojim mēšche. To wuhladažy špadnu jim jich wutroba, a štōžichu so, prashachu so a džachu jedny k druhemu: Čžeho dla je nam Bōh to cžinič? a čžeho dla khwata hišcže dale sa nami se swojej khostazej ruku?

Woni so boja, so mōža so s teho s nowa hōrke wēzy sa nich šplesč. Sdnyž by so jim tež poradžilo, wrōcznišchi so do Egyptowskeje so wucžicžicž s podhlada, so so woni wobhonjerjo, hđnyž Benjamina šobu pschuwjedu, dha mohli jich nětkole sa paduchow mēcž, a tak dha bychu s nowa byli podacž do mozy krajneho knjesa. Šjenješy palachu jich tak w jich rukach — mōžne dopominanje na nišdu, wukhadžazej s njeprawdoščže, kotryž bēchu šebi něhdy dali wuplaczicž wot ismaelschich pschekupzow, a so jich Šosef sa šelhar-nikow mēšche, jich dopomnicž na hrube kžē, s kotrymž bēchu něhdy nana wobelhal.

Kaž pať so so dotal jenož bojeli, so Bōh jim jich hrěchi ša-runna, tak šebi tež nětkole na nicžo druge njemyšla, ale maja to sa Bože khostanje. Tak so wulzy nabojawšchi, njehladaja ani do druhich mēchow. So maja Boha sa teho, kotryž je jim tak nacžinič, špōsnajemy s jich kłowow: „Čžeho dla je nam Bōh to cžinič?“

To njeje wschēdne pōšnacže Bože; pschetož tu njenadenđžech trasch człowjekow, kotriž se swojim rošumom wjedža, so je Bōh, ale ludži, kotriž žiwje pschipošnawaja, so Bōh štkuje a so je wōn tu s prjēnej a pošlednej pschicžinu. Tak widžimy, tak je pōšnacže šwojich hrěchom Šosefowych bratrow dowjedlo, so so Boha žiwje pōšnali. Doniž człowjek šwoje hrěchi njepōšnaje, je wōn sam šwōj pschibōh: hallo hđnyž wōn šwoje hrěchi pōšnaje, šapocžnje so frute a njepschemēnjonne džělenje mješ nim, kotryž je hrěschnik, a mješ Bohom, kotryž je šwjaty.

IV. 29—38. Dom pschischedišchi powjedaju woni naněj, kať je so jim w Egyptowskej šeschlo, a sčto šebi tamnišchi knjes žada. Wukšnywšchi žito s mēchow, namafaju tež druge kupne pjenješy. Šakub žaloscži, so so jemu tak šrudnje šēdže a špjecžuje so, so by Benjaminej dowolič, so by s nimi cžahnyč.

29. Jako pak t Sakubej, swojemu naney, pschińdzęchu, do Kanaaniskeho kraja, powjedachu jemu wschitko, sčtož so bęsche f nimi stało, prajizy:

30. Muž, kotryž je w kraju f knjesom, rěčesche wótsje f nami, a wudawasche naš sa krajnych wobhonjerjom.

31. A my fmy jemu prajili: My fmy czešni a nješny nihdy krajowni wobhonjerjo byli;

32. Naš je dwanacze bratrow, nascheho nana fynow; jedyn njeje wjazn, a mlódschi je hišcže pola nascheho nana w Kanaan-
skim kraju,

33. A muž, kiž je f knjesom w kraju, džesche f nam: Pschi tym chzu ja pósnacž, hacž wy seže czešni: jeneho wascheho bratra wostajcže pola mje, a wšnicže žito, kotrež wy sa wasche domy potriebacže a czešicže dom.

34. A pschiwjedzče wascheho mlódscheho bratra te mni, so bych pósnal, so wy nješcže krajni wobhonjerjo, ale so seže czešni; a chzu wam tež wascheho bratra dacž, kotrehož fym dotal ja sarukowanie wobchowal, a potom móžecže w Egyptowskim kraju wifowacž a kupowacž, sčtož so wam spodoba.

35. A šta so, jako woni fwoje męchi wufypachu, dha męjesche kóždy wuslik pjenjesow w fwojim męsche. A jako febi wobhladachu, widžachu, so bęchu to wusliki jich pjenjes, f kotrymž bęchu žito sarukowanie wobchowal, a potom móžecže w Egyptowskim kraju wifowacž a kupowacž, sčtož so wam spodoba.

36. A to džesche Sakub, jich nan, f nim: Wy mje wo moje džeczi pschinješecže: Josef njeje wjazn, Simeon tudy njeje wjazn, a Benamina chzecže tež wšacž, so bych tež jeho hišcže šhubil. Wschitke nješbože na mnje dže, kotrež móže nana jenož poděcž.

37. Ruben, jeničli f mjehkej wutrobu mjes nuni, kaž tež ludžo po jeho waschuju so f wjetšcha psches wěstu dobročiwosč wušnamjenja, wotmolwi swojemu naney, prajizy: Se-li so ja tebi jeho sažo nješchwjedu, dha moř mojeju fynow Hanocha a Šallu; daj jeno Benamina, wo kotrehož so tak jara strachujesč, do mojeje ruki, ja chzu jeho tebi sažo pschwjesč.

Psches jeho šłowa klineži dopomnjenje, so je chzyl něhdy Josefa wumóz a naney sažo pschwjesč; ale to je hubjenje smotana wěž, sčtož wón rěči, a njeje mudrje wot njeho srěčane, praji Luther.

Sčto by naney pomhało, by-li wón tajke sarukowanie dostał, fwojeju wnutkow stónzowacž? a njeje so Ruben dopomnil, so njeje tehdy mohł Josefa pschi wschej dobrej woli sažo domoj pschinjesč? Tak drje šlubimy tež my, hdyž nam hrěchi psches hlówu pschińdu, a hdyž so naboimny psched Božim šudom, polěpschowanie a nowe žiwjenje, so by nam wodał, a nješpomyšlimy febi, kať mało móžemy to džeržecž, sčtož šlubimy. Šnada jenož samože woboje, nam nasche hrěchi wodawacž a nowych cžłowjekow f naš tworicž.

38. Ale wón džesche: Mój fynu njedyrbi f wami dele cžahnyčž, pschetož jeho bratr je wumrjel, a wón je wot džeczi mojeje lubowaneje Nabele jeno šam wostal; hdy by na njeho nekajke nješbože pschichlo po pucžu, po kotrymž wy póndžecže, a wschako je woprawdže tak jako bych męł jenož nješbože męčž se fwojimi džecžimi, byšcže wy moje šchědžiwne wlošy f wulkej žalosčju do rowa pschinjefli.

(Šofracžowanie.)

Móz Božeho šłowa.

Mat. 5, 44. Rom. 12, 20.

Negriski abo cžorny kupjenty wotrocž bęsche febi psches fwoje dobre šadžerjenje dowěrjenje fwojeho knjesa w polnej męrie ša-
šlužil. Něhdy trjebasche wobšedžer nowych wotrocžkow a wša jeho šobu na tajki hermanf, hdyž so f tajkimi wbohimi wifuje. Tu pschifasa jemu jeho knjes, so dyrbi najdušchnišchich šwubjeracž Wón bę wěstu licžbu nawubjerał a dohlada so hišcže na nekaj-
teho šłabeho stareho muža. „Knježe“, džesche wón, „tehole hišcže dyrbicže kupicž!“ „Čžeho dla?“ praschesche so knjes. „D knježe, teho hišcže dyrbicže męčž!“ džesche tón wotrocž. Duž šwoli jeho knjes do teho a kupi tež hišcže stareho, hacž runje widžesche, so wjele wužitka f teho nješmęje. Wórny pak šchori tón stary muž pola fwojeho noweho knjesa a tón dobry cžorny hladašche jeho šwěrnje, dawasche jemu dowolenu žyrobu a wopofasa jemu wschu džecžazu fedžbliwosčž, sčtož temu knjesej zuse njewosta. „Sčto mašch f tym starym mužom,“ praschesche so knjes, „ty by tak jara wutrobnje starosčžiwny wo njeho; je wón šnadž twój nan?“

„Ně, knježe, mój nan wón njeje!“ „Albo jedyn twojich šwójbných?“ „To tež niz!“ „Dha šnano twój pschecžel?“ „Knježe, tež pschecžel niz!“ „Pray, sčto dha je?“ „Wón je mój nješchecžel, knježe! Tón muž je mje w mojim sažnym džecžatštwje wot mojeju star-
šcheju prjecž torhnył a do wotrocžkowsčtw pschedal. A w Božim pišmje steji: „Se-li twój nješchecžel hlódnny, našycž jeho; chze-li so jemu picž, napoj jeho!“ A to ja f lubosčju cžinju. To febi mój Šwmožnik wote mnje žada.“

Sčto je kšhesčžijan.

Kšhesčžijan je džecžo Bože, bratr Šhryštušow, templ šwja-
teho Duchu, herba Božeho kralestwa, jandžel se šwjatnych jandželow, knjes šwěta a bójšteje natury dželomny. Kšhesčžijana cžesč je Šhryštuš w njebjesach a Šhryšta cžesč je kšhesčžijan na semi. Wón je lube, dostojne džecžo Bože, kotrež f prawdosčju Šhryštuš-
wey wobdate w šwjatej bojosčji a šwólumey pošluschnosčji psched fwojim Wótžom khodži; wón je jako šwěza w šwěcže a jako róža mjes cžernjemi; wón je krašne štworjenje Božeje hnady, nad kotrymž maju šwjeczi jandželjo fwoje wješele a je wschudžom pschewodžeja. Wón je džiw žyheho šwěta, cžertow bojosčž, pycha žyrkwe, žadanje njebjekow. Šeho wutroba je polna wohenja, jeho wocži stej polnej wody, jeho ert je polny šdychowanja a jeho ruzy stej polnej dobrých škutkow.

Šny ty, bratsje, we wěrje žiw, dha mašch na wschitkim tajkim dohnowanju džel.

Wječorun spew.

Džen so f męru hotuje,
W bljšcžu serow wotšal šwata;
To njech dopomina mje,
So je pschibšluschnosčž nęť šwjata,
Štworicžela pošbęhacž,
Šemu džak a šwalbu dacž.

Duž tu ruku wotoscham,
Kiž tež dženyš mje pschewodžesche;
Wón mój Wócžez, miłosčž šam,
Nade mnu so pschekrašnjesche
A mój škutk je žohnowal,
Šemu šróst a tycže dał.

Wón budž moja fryčžijna
Tež hdyž nętko wotpocžuju;
Njech mi nózny wofšchew da,
So so stromy, cžerstwy cžuju;
Wschitko, sčtož tu lubo mam,
Šeho šchitej porucžam.

Šeli jeho wola je,
Njech mje rano šbudži f nowa;
Šdyž pak wo mni wobšanknje,
So so cžęlo w rowje šhowa,
Dha njech dušchi psches Šhryšta
Boži raj so wotanka!

K. A. Fiedler.

Džak a prošwa f erta pohana.

Stary, šprawnny duchowny, kotryž bę so se šnutškowneho po-
hnuwanja do ranjšcheje Šndiškeje f džiwim podal, so by jich f Božemu pósnacžu pschiwjedł, powjeda tutón podawš. Něhdy džęch psched wječorom f jenym mojih domjaznych domoj. Dužy wu-
šlyšchachmoj f hole žalosčžazy hlóš, mój džęchmoj sa tym šamym a namafachmoj pod wulkim šchtomom cžłowjeka, kiž tudy, kaž so šdasche, stary a šłaby, fwoje škónčjenje wocžatowasche. Š wo-
predka njechajche ničšo f namaj rěčecž. „Ach, praji, dženska rano, hdyž so njebjšo wocžerwjenesche, stažech a so nadžijach, šwój dom bórny namafacž; nęť pak fym so šabludžil, cžęmnoščž mje nad-
padnje, ja fym špróžny a dyrbi tudy ležo wostacž. Šowle budža hady abo torhaze šwěrjata, abo moji nješchecželjo mojemu žiwjenju šónž cžinicž. Moja wboha žona! Moje wbohe džecži!“ Namaj bęsche jeho žel, a duž jeho nucžach, so by f namaj šchol; ale wón džesche: „Ty wšchaf mje nješnajesč!“ Ša jemu wotmolwich: „Mi njeje trjeba, tebje šnacž, pój jeno šobu!“ Duž so tola f namaj do

mojeje hěty poda. Hdyž běšče něšto k wošchemjenju k žebi wjał, pšichotowach jemu lěhwo w bliskosći swojeho loža, so běšče jeno płatowa scžěna mjes namaj. Nětko so wobaj lehnychmoj. Ssrjedž nozy wubudži mje schudrowanje a mi so dšasche, kaž by so zusbnił s lěhwa šběhał, stróžich so a pošluchach. Dele kleczo so něhdže s tymile słowami modlesche: „O Božo, ja so tebi džakuju, so je mi na mojim puczu twoje słonzo hwěcziło! Sa so czi džakuju, so mje žadyn had kužnył, žane šle swěrjo nadpadnyło, žadyn nje-pšheczel setkał njeje. Sa so czi džakuju, so je tutón dobry nje-fnaty pšichol a mje do swojeho bydla dowjedł. O Božo, hdyž tónle dobry zuby, jeho pšheczeljo abo pšchirodni puczuja, dha dai jim tež słonzo na pucz a swarnuj jich tež pšched hadami, džiwinu a nje-pšheczelemi, a hdyž so jedyn sabludži a na puczu ležo wostanje, dha dai wšchat tež tajtemu dobremu muzej pšichincz a jeho do swojeho doma so bu wšacž.“ Tak so tónle pohan modlesche.

Sslepy Josef.

Pšheczehanje.

(Potracžowanje.)

Stónčnje pohanski kral swoje hroženja do skutka staji. W novembrje lěta 1863 šhromadžichu so wojazy słowneho města a wokolinu, brónje blystotachu a wójnske špěwanje šaklineža. 31 muži pšched so žadachu a jich wobdachu kaž wowzy, kotrež chzedža k rešanju wjesč. Woni chzuchu jich pšchepšchecž, ale Martinus šawola: „Wny džě wšchitko wěšče; wny wěšče, šchtó my šmy. Wě-rjazy šmy my, kiž šapřecž njebudža; my waš pošluchacž nje-možemy; pšchetož my Boha pošluchamy.“ Žako so nětko pohanjo s hejemi a prutami do nich dachu, šwěrnj na kolena padžechu a so modlachu. Nješmilnje buch rošbiczi, hač so jich najwjazy s wjele ranow šrawajesche a někotři bjes wědomnja na šemi ležachu. Krašnje šlincžachu te šwědcženja, kotrež wobsoj ludžo wo trošče wotpoło-žichu, kotryž jim Bóh w tutej czežkej hodžinje wudžěli. Posdžišcho woni powjedachu: „Wny so twjerdže našeho Šbóžnika pšchimnychmy a se wšchej mozu so modlachmy. Wny žebi myšlachmy na to słowo: Njebojče so tyč, kotřiž cžělo morja a dušchu moricž nje-móža, bojče so wjele bóle teho, kiž móže cžělo a dušchu šfahčž do hele. Wny so dopomnichmy na šnješowe słowo: „Šchtóž mje pšmaje pšched cžlowjekami, teho chzu ja tež pšnacž pšched mojim njebješkim Wótžom“, a wobraš Šbóžnika nam pšched woczomaj štejesche, tak jeho wojazy šrudowachu a na šchiž pšchibichu a tak šrawajesche a wumrije naše dla.

Luby šlepy běšče pšches bicže nimale bjes wědomnja; wón běšče na wobliczo padnył. Tajki tam hišče ležesche, hdyž běchu pohanjo hižo špěwajo a hwišdajo přecž cžahnyli. Šeho wuj, kotryž bě jeho tež bił, pšchi nim štejesche, jeho pšchimny a jemu pšchwoła: „Štań, wěrjazy šu tebe wopuschcziłi a ty šy nětko šam.“ Šslepy pak wopuschcženy njebšche. Šeho pšheczel Martinus pšchindže, pošběhny jeho, da jemu kij a jeho pomaku do jeho dwora wjedže-sche. Šenož mało měra czi wobsoj ludžo namalachu; pšchetož přjedy hač wječor pšchindže, bu po měšče kralowa wulašnja wuwolana: „Šchtóž pšchi šchescžijanskej wěrje wostanje, ma město wopuschcžicž, hory a doły šu jemu wotewrijene, jow pak ničtó wjazy jěšč a pičž nješmje, šchtóž tule wěru na pšchezo nje-wopuschczi.“

Tak šbitych wuhnachu, tež šlepy wlecžesche so, wot swojeje žony podpjerany, do horow; wona běšče swojemu muzej runa w šwěrnym pšnaczu. Šodarmo běchu so pohanjo próžowali, žony šhablaže cžimicž, tež wone běchu pšchi wšchěch hroženjach, šamo pšchi pukach twjerdže štale. Tak džělesche Marja tež nětko bje wšcheho morkotanja wotšud swojeho muža, swojej džěšči, dvě holecžy wjedžesche šobu. W bliskosći mišionšeske štažije Šaratas pytachu wuczeł šady škalow, woni běchu rošbiczi, woni nje-mějachu wukhowa pšched šmu w nozy a dyrbjachu hłodu tradacž. Džěšči wošlabnyšchtej. Žako so mała wošada rošbudži, pohanski kraj wopuschcžicž, dyrbjesche šarsche džěcžo na mišionšeskej štažiji wostacž. Włóšche džěcžo, kotrež běšče šhore, nješesche macž, wone pak wumrije, přjedy hač bě krajowa mjesa pšchetročžena. Tak žebi Bóh hišče wošebity wopor wot lubeho šlepeho žadasesche. Štónčnje pak namaka Josef se swojej Marju a se šarschkej džowcžicžku wukhow na mišionšeskej štažiji Wotšchabelo.

(Potracžowanje.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Wutoru 23. septembra došona so 25 lět, so bu knjes šarar Běrnik jako duchowny do Klufšcha šapokasany. Duž šwje-czešche s dobom šwój šastojšiški a wošadny jubilej. Duž běšče tež džakomna wošada swojemu dušchwo-pšchirerjej wažny džěń naj-rjeńšcho wuhotowala. Njedželu 20. septembra postrowichu jeho šastupjerjo wošady, knježa žyrkwini a šchulšy pšchecšcheczerjo a knježa wuczerjo. Woni pšchijesechu jako dary rjane blido a pšichowny šofa kaž tež 2 pšichowaj štolaj, a drugi štol k pišakej, knježa wuczerjo pšchepodachu rjany teppich. Šnjes jubilar jich wšchitki k wječeri wokolo šebje šjednoczi a bu někotre hnutu a hłubokošacžute šłowo w lubosći porěčžane. Wutoru dopošdnja po-štrowichu najpředy jubilara knježa šastupjerjo rycžeršubłow, knjes šollator Běhmač nad Klufšchom, knjes šomeržiški radžiczel Šerms-dorf nad Šupej a knjes rycžeršubler Goldamer nad Ščelchomom. Woni wobdarichu jubilara w mjenje wšchitki rycžeršubłow s dvě-maj šlěbornymaj šwěcžnikomaj a s drohotnym wuškolim šlěbornym nastajenjom na hošcžinske blido. Mjes tym běšče so šerbška konfe-renza šeschla. 9 šastojšiški bratrow běšče pšchijšcho. Šnujazy na-rěčž na knježa jubilara džeržesche pšchecžchda knjes šarar rycžer-šakub-Nješwacžidliški na šaložku šłowa bibliškeho pucžnika na tón džěń. Žako dar došta knjes jubilar wotivnu tašlu, kaž tež dvě rjanej knižy. Šnjes jubilar so ja wšchu lubosčž nanajwutrobnišcho podžatowa. Wot konsistorialneje wušchosočže běšče pšchipošnwaze a šbožopšchejaze pišmo doštal. Šelegramy a šbožopšchejaze listy we wulkej licžbe došdžechu. Pšchi šwjedžěńškej hošcžinje so hišče wjele šłowow bratrowšeske lubosče knjesej jubilaraj a jeho šwójbje wuprajichu. Šastupjer měšchecžanskeje konferenzy, knjes archidiašonus Šaaf pšchepoda rjany kij se šlěbornym pšchimadłom. Žyly jubilej šwědcžesche wo bohatej lubosći, kotryž ma jubilar w swojej lubej wošadže pšches šwoje dušchwo-pšchirerške šwěrne škuttowanje, kaž tež wo bratrowškej lubosći, kotryž je žebi došyl mjes šwojimi šastojšiški bratrami. Wóh luby Šnjes žohnuj jeho dale w jeho lubej Klufšchanskej wošadže!

— Ššerbški homilešiški šeminar wotně so w Šrodžišchczu wot 25. augusta hač do 21. septembra pod wozženjom knješa šararja Wrošaka. Na nim wobdžělichu so šchtyrjo študenczi duchownštwu: Šan Šchizan s Šodžija, Šhorla Nješbač s Budyšchinka, Šan Šapleč s Budyšchina a Šichard Woz se Židowa. — Škóžde dopošdnje so rošwucžowachmy w šerbškej rěcžinzy, a to wošebje na deklinaziju wěžownikow a pšchidawnikow a na konjugaziju pšchitomnosče šedžbo-wachmy (Kral, šerbška rěcžinza §§ 6—38 s wumšacžom §§ 22—25. 29. 34). Šotom rtnje a pišomnje s němšeske rěče do šerb-šchcžiny jene předowanje a dvě špowjednej rěči pšcheložowachmy. Šo bychmy tež šerbški bibliški rěčž nawušli, listaj Ššerowaj a list Žudašchowy s grešškeho šekšta do šerbšchcžiny pšcheložowachmy a žebi bliže wobhladachmy, a potom tutón pšcheložk s pšcheložkom šerb-škesju ewangelišeske a katoššeske biblije pšchirunachmy. Špokošdnju so w katechesy rošwucžowachmy, šchescžijansku wěru žebi rošpomina-jo. Šrano a wječor so se šerbšchki knihow cžitasesche, a tež wšchědna šabawa bě šerbška. — Šo bychmy rošwucžowanje w šerb-ško-němšchki šchulach šejnali, ludowej šchuli w Šakojdach a w Šro-džišchczu wopytachmy. Šam pola knješa wuczerja Šodneho wuštojnu katechesu s biblišchki štawišnom, tu pola knješa šantora Šahrjeńka wuštojnu katechesu s katechizma šlyšchachmy; wobemaj knjesomaj sa to wutrobnj džak přajimy. — Šo bychmy pak so šami w kate-chesowanju špytali, wšchitzy katechesu džeržachmy. Ššjo s naš tež w tudomnej nashwilnej žyrkwini předowachmy, a jedyn s naš tež jednorj pohrjeb wotně. — Ša wšchu próžu, wozženja a šastaranja šerbškeho šeminaru pak knjesej šararaj Wrošakej a jeho hošpodli-wemu domej šwój najwutrobnišchki džak přajimy. Njech šerbški šeminar dale škuttuje Bohu k cžesčiji a Ššerbam k wužitku!

S. R

— Ššrjednu 1. oktobra je Šustaw-Šdolšiški šwjedžěń w Šor-šchizach. W 2 h. šerbške předowanje knješa duchowneho Šencža a w 1/4 němške předowanje knješa duchowneho dr. Šešera. Šubi Ššerbja s wokolnosče so hišče juntrócž wutrobnje na tón šwjedžěń pšchepošchuj.

— Šandžena njedžela šhromadži bohātu licžbu hnutych šerb-šchki šemšeršjow w šchiznej žyrkwini w Draždžanach. Špowjednu wucžbu měšesche knjes šarar rycžer Šakub a předowanje knjes šarar Waktar s Wóšplinka. Špowjednych běšče 164, 66 mužšchki a 98 žonšchki.